

срамотно бы было да кажемъ онова, което сдѣшамы на сегашното време въ исповѣданіето, и най-повече въ исповѣданіето на женыты. Една обвинява мъжытъ си, дръга сына си, сдѣгыната си; змѣята е крика, казва; дяволытъ ѿ накаралъ, „Змій прельстіма.“ Колко голѣмо търпѣніе за единъ Духовникъ, да сдѣша въсловіата на една жена, кога са исповѣдѣва, и казва сичко дръго освенъ грѣха си! Нъ, когато въ исповѣданіето о Сево, о жено, коато и да си, ты укорявашъ дръгыты, а не себе си, то не е исповѣдъ, то е осжжденіе, и тѣй ты отивашъ при Духовника съ единъ грѣхъ, а са връщашъ съ два; отивашъ грѣшна, и връщашъ са по-грѣшна.

Нъ защо са срамѣвашъ? защо са извинявашъ Христіанине? Защото си кметъ благороденъ, за това ли не щешъ да знае дръгъ едно дѣланіе, което си сторилъ недостойно на честь-та ти? Нъ Давидъ бѣше царь; той направи прелюбодѣйство, и убійство, и при сичко това той са не ѱрами, не са извини, та да си не исповѣда грѣха: „Беззакѣніе мое познахъ, и грѣхъ моегѡ не покрѣхъ“ Псал. 31, 5. „Съгрѣшихъ, съгрѣшихъ на Господа,“ рече той на Пророка Натана, който бѣ дошълъ да го изобличи отъ Божіа страна, нъ и за това Пророкытъ мѡ даде скоро скоро прощеніето отъ Божіа страна; „Ѡтъ Господь грѣхъ твоѡ.“ в. Цар. 12, 13. Защо са срамѣвашъ, и са извинявашъ, Христіанине? да ли защото си свѣщенъ, та не щешъ да гавишь една грѣшка, коато си сторилъ негли недостойна за свѣщенството? Нъ сдѣшай, и потрепери. Въ старо време, когато междѡ свѣщенныты была по-жежка ревность-та на вѣрата, и както са похваляли често ереси, тѣй и съборити бывали често, за да ги искореняватъ отъ Черквата Хрїстова. Въ единъ западенъ съборъ нѣкой епископъ на име Потамій, почетенъ за възрасть-та си, прочютъ за добродѣтель-та, израденъ ревнитель на цѣломъдріето, выде причина, и станъ едно правило противѡ оныа, които бы паднахли въ тѣлесны прегрѣшеніа. После обаче отъ таково правило по Божіе поплѣненіе паднахъ той самъ си. Паднахъ, нъ станъ, позна си грѣшката, и намери са да са исповѣда съ тойзи образъ; Той чакъ до дръгата година, когато са събра пакъ съборъ, въ който са събрахъ петдесетъ Епископи, Свѣщенници, Монаси, мнозина Учители, и самъ си Потамій предѣдатель на събора. Тамо той осѣщаше въ сърдцето си да са борытъ двѣ противоположны страсти, срамъ, и сърдечно съкръшеніе. Потаміе, мѡ дѣмаше отъ една